

DRAUDZES VĒSTIS

Nr. 34 (36. gads) 2025. gada marts – 2025. gada maijs

Satura Rādītājs

Ja Kristus nav augšāmcēlies, tad... viss velti! māc. Jānis Ginters 2. lpp

If Christ hasn't resurrected, then... all in vain! pastor Jānis Ginters p 3

Daugavas Vanagu ziņas. Vincents Dindzāns 4. lpp.

Daugavas Vanagu News. Vincents Dindzāns p. 4

Juris Ulmanis tikšanās, 6. lpp.

Bēgļu laiki. Hilda Rumpētere. 6. lpp

Veltas Vīzules nekrologs. Arch. Lauma Zušēvics 8. lpp.

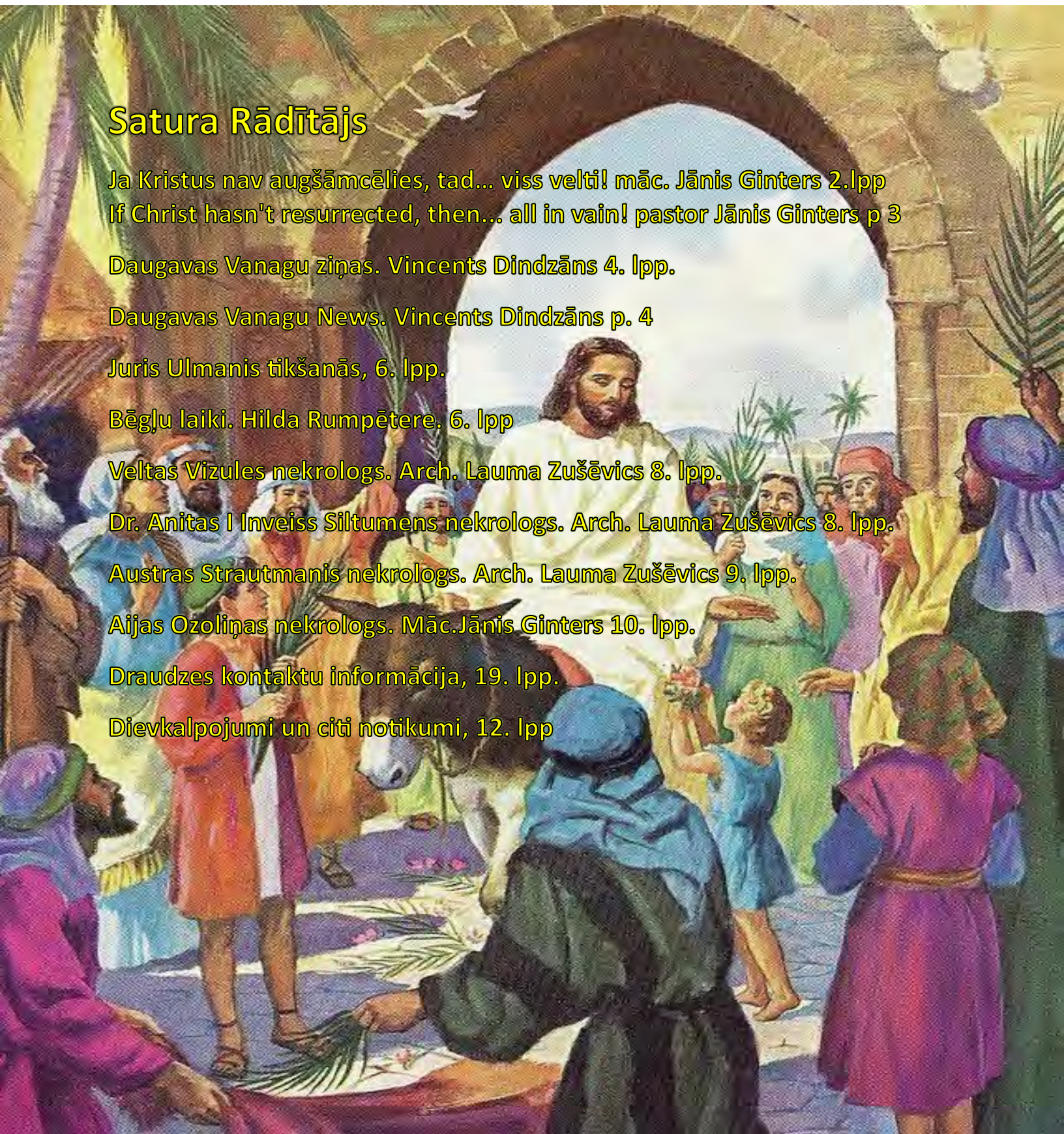
Dr. Anitas I Inveiss Siltumens nekrologs. Arch. Lauma Zušēvics 8. lpp.

Austras Strautmanis nekrologs. Arch. Lauma Zušēvics 9. lpp.

Aijas Ozoliņas nekrologs. Māc. Jānis Ginters 10. lpp.

Draudzes kontaktu informācija, 19. lpp.

Dievkalpojumi un citi notikumi, 12. lpp

Ja Kristus nav augšāmcēlies, tad... viss velti!

Pagājušā gada septembrī, uzsākot iesvētes kursu, es ar iesvētāmajiem un draudzi dalījies pieredzē no savas jaunības. Toreiz piedzīvotais man liekas tik izšķiroši svarīgs, ka pēdējā manis gatavotajā Draudzes Ziņu numurā es vēlos pie tā vēlreiz atgriezties.

Tajā laikā es biju iesaukts okupantu armijas obligātajā militārajā dienestā un atrados netālu no Maskavas. Kādu dienu neliels krievu karavīru bariņš no sarunas ar mani uzzināja, ka es ticu Dievam, un nolēma izaicināt manu ticību. Viņi nicīgi uzstādīja jautājumus par to, kā es iedomājos Dievu un kur viņš varētu būt utt. Manā diezgan vājajā krievu valodā es mēģināju aizstāvēt savu ticības pārliecību un uzdevu, vienkāršu, bet eksistenciāli svarīgu jautājumu: "Pēc pāris desmitgadēm mēs visi nomirsim. Kāda jēga dzīvot, ja vienalga viss beidzās kapā, neatkarīgi no tā, kā esi dzīvojis?" "Ir jēga!" nāca atbilde, "tas, ko tu dari savā dzīvē, paliks taviem bērniem un mazbērniem!" Es jautāju tālāk: "Bet katram sev pašam, kad mēs nomirsim, dzīve būs vienāda ar nulli?" Pēc brīža vilcināšanās

grupa piekrita, ka ikviena dzīve galu galā beigsies, un pēc nāves tai nebūs nekādas vērtības mums." Tomēr viņi teica: "Nu ja, bet mums ir jādama par nākamajām paaudzēm, tur ir jēga mūsu dzīvei." Es savukārt turpināju loģisko ķēdi: "Bet pievieno vēl dažas desmitgades vai gadsimtus, un redzēsi, ka arī bērni, mazbērni un nākamās paaudzes galu galā nomirs. Un, ja cilvēka dzīve pēc nāves ir nulle, tad, pievienojot nākamās paaudzes, neatkarīgi no tā, cik daudz tu pievieno, tu iegūsi tikai daudzas nulles."

Rezultātā šie krievu karavīri mani nolamāja un es jutos diezgan nomākts gan par savu nespēju labi izteikties krievu valodā, gan arī par to, ka šķita, ka es nespēju labi aizstāvēt savu ticību. Dažas dienas vēlāk kāds krievu karavīrs no tās pašas grupas mēģināja atsākt jaunu sarunu par šo tēmu, bet kāds cits viņu pārtrauca, sakot: "Nemēģini ar viņu runāt! Ja tu paklausīsies viņu piecas minūtes, tu kļūsi tāds pats!"

Vēlāk es par šo gadījumu uzrakstīju vēstulē kādam mācītājam un viņš atbildēja: "Kāda liecība! Vai tu nepamanīji, kā tavš stāsts viņiem lika domāt, ka viņi vairs neuzdrošinājās tev uzdot jautājumus?" "Tiesām?" es padomāju, bet patiesi, mana runa, kas ārēji varēja izskatīties kā vāja stostīšanās svešā valodā, bija aplūsinājusi un likusi maniem toreizējiem oponentiem pārdomāt. Es protams nezinu, vai šī ne visai draudzīgā diskusija likusi kādam vēlāk dzīvē pievērstie ticībai Dievam.

Citā reizē es runāju ar kādu militārajā hospitālī sastapu latvieti par līdzīgiem eksistenciāliem jautājumiem. Vairākus gadus vēlāk, jau atgriezies Latvijā, es no viņa saņēmu pateicības vēstuli, kurā viņš rakstīja, ka esmu bijis pirmais, kurš palīdzējis mainīt viņa priekšstatu par kristīgo ticību.

Vai tikai ar šādiem vai līdzīgiem negatīviem argumentiem vajadzētu runāt par Dievu? Protams, ne vienmēr, bet šķiet, ka dažreiz šādi argumenti ir noderīgi. Šajā pieejā

tiek stāstīts, kas Dievs nav, jo jebkurš iespējami labākais apraksts par Dievu būs nepilnīgs, jo Dievs ir augstāks un vairāk nekā mūsu saprašana. Tieši tādēļ radās un joprojām pastāv negatīvā teoloģija, kura apraksta to, kas Dievs nav.

Arī apustuļa Pāvila rakstītais teksts, kuru lasām un apdomājam katrās Lieldienās, un kurā viņš runā par Kristus augšāmcelšanos, sākā ar negatīvu pieeju. "Ja Kristus nav augšāmcēlies..." Jā, patiešām, kas gan būtu tad, ja Kristus nebūtu augšāmcēlies? Uz to apustulis atbild ļoti skaidri: Ja Kristus nebūtu augšāmcēlies, tad ticība būtu velta, sludināšana būtu velta, tad mēs dzīvotu savos grēkos, un pat tie, kuri miruši ticot Kristum, būtu pazuduši. Tā raksta apustulis Pāvils. Bet ja kāds tic Kristum, bet tikai šajā dzīvē, tādu apustulis nosauc par visnožēlojamāko cilvēku.

Dažreiz, lasot šos apustuļa Pāvila vārdus, es atceros savus pavisam neveiklos mēģinājumus jaunībā aizstāvēt savu ticību, kur citos vārdos es biju teicis, ka bez mūžīgās dzīvības visi un arī turpmākās paaudzes būtu pazudušas, un ka šādai dzīvei savā būtībā nav nekādas dziļākas jēgas. Nenoliedzami, mums runājot par savu ticību, nav jāapstājas pie šādiem negatīviem un pesimistiski izteiktiem argumentiem. Šī teoloģiskās domāšanas metode izmanto negatīvus apgalvojumus lai aizsargātu domātāju

no apstāšanās pie kādas ierobežotas ticības konstrukcijas, kur viens iedomājas Dievu vienā veidā, bet cits citā. Negatīvās teoloģiskās domāšanas mērķis nav apstāties pie apgalvojumiem par to, kas Dievs nav, bet tieši pretēji, ielikt pamatu trupmākai sarunai par to, kas Kristus ir, kas Dievs ir. Tās mērķis ir lai mēs augut ticībā, lai mēs vienmēr meklētu Dieva pilnību, apzinoties savu cilvēcisko ierobežotību.

Kristus augšāmcelšanās - Lieldienu notikums - ir radījis daudz dažādu pieņēmumu un interpretāciju. Piemēram, ir stāsti par Kristus "garīgu augšāmcelšanos" mācekļu sirdīs. Citreiz dievbijīgi cilvēki salīdzina izveseļošanās no smagas slimības ar Lieldienām. Tomēr Kristus augšāmcelšanās ir kaut kas daudz vairāk nekā cilvēku valodā ir iespējams izteikt, vairāk nekā mēs varam izsacīt savos salīdzinājumos vai abstraktos skaidrojumos.

Negatīvi izteiktie Pāvila teksti kalpo kā kontrasts viņa ticības apliecinājuma: Kristus ir patiesi augšāmcēlies! Kristus ir pirmais cilvēces vēsturē, kurš nomira un augšāmcēlās. Un Viņa augšāmcelšanās ir pamats ticībai mūsu pašu augšāmcelšanai un mūžīgajai dzīvošana Dieva valstībā. Mūsu ticība un tās apliecināšana nav velta.

Lieldienu nevar izskaidrot vienīgi abstraktā vai simboliskā veidā. Šķiet, ka arī apustulim Pāvilam pietrūkst vārdu, lai tālāk aprakstītu šo vienreizējo notikumu, tāpēc viņš pāriet uz slavas dzejas vārdiem: Izlasīsim šo brīnišķīgi skaisto 1.Korintiešu vēstules 15. Nodaļu, ejot kopā ar Kristu pretīm Lieldienām!

Māc. Jānis Ginters

Cilvēka valoda un jēdzieni pēc savas būtības ir ierobežoti un nepietiekami, lai pilnībā uztvertu Dieva būtību. Tāpēc precīzāk var izteikt, kas Dievs nav, lai izvairītos no maldinošiem vai nepilnīgiem aprakstiem.

If Christ hasn't resurrected, then... all in vain!

In September of last year, while starting a confirmation course, I shared my experience of my youth with the confirmants and the congregation. I will describe it again here.

At that time, I was in compulsory service in the occupying army near Moscow. One day, a small group of Russian soldiers learned from a conversation that I believe in God, and they decided to challenge my faith with questions about how I imagine God and where he might be, etc. In my rather weak Russian language skills, I tried to defend myself by asking a simple existential question, "In a few decades, we will all die. What is the point of living if, in any case, you end up in the grave regardless of how you live?" "There is a point!" came the response, "what you do in your life will remain for your children and grandchildren!" "But for yourself, when we die, life will be equal to zero?" I asked again. And the group, after a moment of hesitation, agreed that life for ourselves will eventually end, and there will be no value to it for us after death, so we must think about future generations. "But add a few more decades or centuries," I continued the logical chain, "and the children, grandchildren, and following generations will also eventually die. And if one's life after death is zero, then, by adding future generations, no matter how many you add, you get only many zeros."

As a result, the group of Russian soldiers cursed me; I felt quite depressed both about my inability to express myself well in Russian and also that I seemed unable to defend my faith well. Only a few days later, when a Russian soldier from the same group tried to start this topic again, a new discussion did not occur because another one interrupted him, saying, "Don't try to talk to him! If you listen to him for five minutes, you will become like him!" It was only later, when I wrote to a pastor about this incident, that he replied: "What a testimony! Did you not notice how your story made them think so that they did not dare to ask you questions anymore?" "Really?" I thought, but indeed my speech, which externally might have seemed like weak stammering in a foreign language, had silenced and made my then-opponents reflect.

I do not know if this not very friendly discussion made anyone think about God later in life, but in another case, when I encountered a Latvian in a military hospital with similar existential questions, years later, being in Latvia, I received a thank-you letter from him, stating that I was the first who helped change his view on religion.

Should one talk about God with such or similar negative arguments? Certainly not always, but it

seems that sometimes such arguments are useful. In this approach, it is told what God is not, because any possibly best description of God will be incomplete since God is higher and more than our understanding, so it is better to describe God in terms of what God is not.

Also, every Easter, the text written by the apostle Paul, which speaks of Christ's resurrection, initially argues with a negative approach. What if Christ has not been raised? If not, then faith is in vain, preaching is in vain, then we live in our sins, and those who have died believing in Christ are lost. That is what the apostle Paul writes. And even if someone believes in Christ but only in this life, such a person is called the most miserable by the apostle. Sometimes, reading these words of the apostle Paul, I remembered my own completely clumsy attempts in my youth to defend my faith, where in other words I had said that without eternal

life, everyone and also future generations would be lost.

It is clear that with such negative and pessimistically expressed arguments, it would not be correct to stop. The goal of negative theological thinking is not to stop at statements about what God is not, but quite the opposite. This method of theological thinking, using negative statements, tries to protect the thinker from stop-

ping at some limited construction of faith, where one imagines God in one way and another in a different way, but to grow in faith, always seeking the fullness of God, recognizing one's own human limitations.

The resurrection of Christ – the Easter event – has also generated many different assumptions and interpretations. For example, there are stories about some "spiritual resurrection" of Christ in the hearts of the disciples, other times pious people compare some healing from a serious illness with Easter. However, the resurrection of Christ is something more than some human comparisons or even more abstract explanations. The negatively stated texts of Paul give contrast, which leads to affirmation. We are neither false witnesses nor those who in their faith are limited only to this earthly life; our faith is not in vain. Likewise, Easter cannot be explained solely in an abstract or symbolic way. Christ is the first in human history who died and was resurrected. It seems that even in this affirmation, the apostle Paul lacks words to describe it, so he transitions to the poetic words of praise: Let us read this wonderfully beautiful 1 Corinthians chapter 15!

Pastor Jānis Ginters

The idea is that human language and concepts are inherently limited and inadequate to fully capture the essence of God. Therefore, it is more accurate to express what God is not, in order to avoid misleading or incomplete descriptions.

Daugavas vanagu ziņas

Daugavas Vanagu News

Marta mēnesī atceramies un pateicamies par varoņiem kas cīnījās un pat atdeva dzīvību sargāt Latvijas neatkarību un brīvību. Godinām pulkveža Oskara Kalpaka piemiņu un veikumu Latvijas bruņotu spēku izveidošanā. Arī svinam Leģionāru piemiņas dienu godināt latviešu leģionārus un viņu cīņas Latvijas brīvībai otrā pasaules kara laikā.

Tūlīt pēc Latvijas valsts dibināšanas tās neatkarība tika apdraudēta. 1919. gada sākumā Latvijas pagaidu valdība aicināja pulkvedi Oskaru Kalpaku izveidot Latvijas bruņotu spēku pirmās vienības. Rādot personīgu laba karavīra piemēru, īsā laikā O. Kalpakam izdevās izveidot patriotisku, disciplinētu un kaujas spējīgu armiju. 1919. gada 6. martā pie Airītēm, Kurzemē, pārpratuma dēļ notika kauja starp tā brīža sabiedrotajām vācu un latviešu daļām. Bojā gāja vairāki Latvijas armijas virsnieki un kareivji, viņu vidū arī bataljona komandieris pulkvedis Oskars Kalpaks.

Vācijas okupācijas valdība "atļāva un pavēlēja" dibināt latviešu leģionu 1943. gada 23. janvārī – oficiāli "Latviešu SS brīvprātīgo leģions". Apmēram 115 tūkstošus cilvēku tika mobilizēti 15. un 19. divīzijās. Lai gan iesaukšana leģionā ar brīvprātību bija maz kopīga, šie latviešu vīri cīnījās pret Padomju Savienību cenšoties nepieļaut Baigā gada atkārtos un cerot ka Latvija atgūs neatkarību. 15. un 19. divīzijas lielāko laiku cīnījās citos reģionos. Svinam Leģionāru atceres dienu 16. martā jo tajā datumā 1944. gadā abas latviešu leģiona divīzijas cīnījās vienā vienībā apturēt padomju armijas uzbrukumu Latvijas virzienā. Kara beigās 19. divīzijas kara-

Every March we honor and commemorate Latvian patriots who fought, and some who died, defending Latvia's independence and freedom during the twentieth century. Col Oskars Kalpaks was recruited by the newly formed Latvian government to establish and lead Latvia's army in

1919. Leading by example, Col Kalpaks quickly assembled a disciplined, patriotic and capable army. On March 6, 1919, in the confusion of twilight and foggy conditions, Latvian and German army units fired on each other. Col Oskars Kalpaks was among the many Latvian casualties that day.

The Latvian Legion (officially "Latvian SS Volunteer Legion") was formed by decree January 23, 1943 while Latvia was under German occupation.

Approximately 115,000 soldiers were conscripted into the 15th and 19th divisions of the Waffen-SS. While entry into the legion was anything but voluntary, the Latvian soldiers harbored a fervent hope that ready Latvian army units could help Latvia regain independence at the end of the war. By and large, the 19th and 15th Latvian Legion divisions fought in different theaters. We celebrate Legionnaires' Remembrance Day on March 16 because both Latvian divisions battled as a single unit to halt the Soviet Army advance toward Latvia March 16, 1944. The soldiers of the 19th Division remained undefeated until the war's end (May 8, 1945). Persecution by the Soviet authorities promptly followed their surrender, and many were deported to Siberia. The soldiers of the 15th Division laid down arms and surrendered to the Allied forces

vīri atradās Kurzemē. Tie nonāca padomju gūstā. Notika represijas pret viņiem - daudzi izsūtīti uz Sibīriju. 15. divīzijas kareivi nolika ieročus un padevās sabiedrotiem Vācijā. Viņus uzskatīja par karagūstekņiem. Pēc laika karagūstekņu nometnēs viņi bija brīvi pārvietoties un iesaistīties latviešu bēgļu sabiedrībā.

Dievkalpojums un sarīkojums atzīmēt Kalpaka/Leģionāru atceri notiks Milvoku Svētās Trīsvienības Baznīcā 9. martā. Juris Ulmanis, vizītē no Latvijas, sniegs prezentāciju lejas telpā pēc dievkalpojuma. Juris dzimis ASV un pārgājis uz pastāvīgu dzīvi Latvijā. Laiks avīzē raksta: "Juris Ulmanis kopš Ukrainas kara sākuma 2015. gadā ir aktīvi iesaistījies palīdzības sniegšanā Ukrainā, personīgi nogādājot palīdzības sūtījumus Ukrainas frontes karavīriem. Viņš ir izdevis arī grāmatu "Kad karš kļūst personisks" kas ir emocionāls stāsts par pieredzi un zaudējumiem kas viņu saista ar karu Ukrainā. Juris ir pabeidzis "7 virsotņu" izaicinājumu, sasniedzot katra kontinenta augstāko virsotni, tostarp 2023. gada maijā uzkāpjot Everestā un paceļot Ukrainas un Latvijas karogus." Sirsnīgi aicinām ik katru uz dievkalpojumu un svētku svinībām!

Atgādinājums apvienības gada biedriem:

Daugavas Vanagu biedri kas atbalsta Milvoku apvienības darbību maksājot gada naudu, tiek skaitīti par aktīviem biedriem. Ja Jūs vēl neesat samaksājuši 2025. gada biedru maksu (\$21 gadā), lūdzam Jums to nokārtot drīzumā. Čeki rakstāmi uz: Latvian Welfare Association of Milwaukee un nosūtāmi DV Milvoku apvienības kasierim: Ivars Zušēvics, 5438 Wild Rose Circle, Greendale, WI 53129. Daugavas Vanagi, sasauksimies!

Vincents Dindzāns

Milvoku Daugavas Vanagu apvienības priekšsēdis

in Germany. They were treated as prisoners of war and eventually released to join the Latvian refugee community in Germany.

The Kalpaka/Leģionāru church service and memorial celebration will take place March 9 in the Holy Trinity Latvian Church. Juris Ulmanis, our guest speaker, will give a presentation after the church service during a reception in the basement.

Juris was born in USA and he relocated to Latvia during the early 1990s. He has actively supported Ukraine in its war against Russian aggression. Since 2015 he has organized aid and personally delivered assistance to Ukrainian soldiers on the front line. He has written a book "When War becomes Personal" where he details the story of his experiences and losses associated with the war in Ukraine.

Juris is an extreme mountain climber and outdoorsman. He has completed the "7 peaks" challenge; having climbed the highest mountain on each continent. He has recently returned from a 12 day expedition to the South Pole in order to raise support for the Ukrainian war effort. All are invited to attend!

Reminder for annual Daugavas Vanagi members:

You are entered into active status when you support the Daugavas Vanagi Milwaukee Chapter by paying your annual dues. If you have not yet sent the membership fee for 2025 (\$21 per year), please remit payment soon. Checks should be made to: Latvian Welfare Association of Milwaukee and sent to the DV Milwaukee treasurer: Ivars Zušēvics, 5438 Wild Rose Circle, Greendale, WI 53129.

Vincents Dindzāns

Chairman of the Milwaukee Daugavas Vanagi Chapter

Juris Ulmanis

Tikšanās

ASV 2025. gadā

Piektdien, 7.martā,	Čikāgā
Svētdien, 9.martā,	Milvokos
Trešdien, 12.martā,	Kalamazū
Piektdien, 14.martā,	Vašingtonā DC
Sestdien, 15.martā,	Ņujorkā

Amerikā dzimušais latvietis Juris Ulmanis - aipīnists, profesors, pasniedzējs, uzņēmējs, grāmatu autors, zemessargs un brīvprātīgais Ukrainā.

Bēgļu laiki

Pagājuša gada novembra avīzes „Laiks” izdevumā „Latvija dienu ritējumā” nodaļā, izlasīju mazu ziņojumu „Izrāde par Latvijas iedzīvotāju došanos bēgļu gaitās.” Tas manā atmiņā „lielu negaisu”. Rakstnieks Pēteris Nezmanis kādā savā grāmatā raksta ka „atmiņas kladzina un lūdz lai tās izstāsta”. Mani bieži tās vajā, rēgojās, neliek mieru, pavēl lai tās uzraksta.

Avīzes rakstā par bēgļu gaitām teikts ka, pirms 80 gadiem tūkstošiem Latvijas iedzīvotāji bija spiesti atstāt dzimtās mājas. Par šīm bēgļu gaitām Okupācijas muzejs ir rīkojis izstādi. Avīzes rakstā paskaidrots, ka līdz 1945 g. sākumam vairāk kā 82 tūkstoši iedzīvotāji ir izbēguši. Es bija viena no tiem, kura tos notikumus pārdzīvoja 15 gadu vecumā, 81 gadus atpakaļ.

Muzeja telpās bijušas izstādītas mantas, kuras cilvēki ņēmuši līdzai aizbēgot. Vārds „mantas” mani uzmodināja. Vēlējos, kaut šo izstādi būtu varējusi apmeklēt - pārdzīvot, redzēt, kavēties atmiņās, mēģi-

nāt atcerēties ko mēs ņēmām līdzai, ko vajadzēja, ko nevajadzēja ņemt līdzai

Atceros, ka mūsu ģimene daudz ko ieraka zemē malkas šķūnīti. Ticējam, cerējām, ka drīz varēsim atgriezties. Tomēr, drošības pēc, krāvējām mantas divos vezumos, jo mums bija divi zirgi. Mani vecāki bija galvenie mantu izvēlētāji. Savādi, es zināju, ka tālu prom plosās karš, bet tas virzās tuvāk. Nespēju, vai negribēju iedomāties, ka mums būtu jābēg, jāatstāj mājas. Tomēr iepakoju savus trīs foto albumus, kurus pēdējā laikā bijusi kārtojusi, vairāk apskatījusi. Karš ātri, pavisam nemanot, pienāca tuvu! Māju Vecsausles pagastā, netālu no Mēmeles upes, mums pavēlēja atstāt, jo Vācu armija tur gribēja iekārtot ievainotiem karavīriem slimnīcu. Aizbraucām 1944. gada 31. jūlijā, manā dzimšanas dienā. Apmetamies Stelpes pagastā pie labiem draugiem, viņu skaisti izbūvētā klētiņā. Kur drošā vietā noglabāju savus līdzai paņemtus foto albumus. Dzīve Stelpē bija mierīga. Fronte bija nostiprinājusies pie Mēmeles aiz Bauskas. Bijām

ap 30 km prom no turienes. Pēc pāris nedēļām kļuvām ziņkārīgi; kas notiek mūsu mājā, Vecsaulē. Sarunājamies ar kaimiņu, un papus nolēma ar viņu kopā aizbraukt atpakaļ, varbūt pārvest kādas mantas, kas steigā bija atstātas. Es, protams, braucu līdz un biju sajūsmā atkal atgriezties. Tur valdīja liels klusums. Slimnīca vairs nebija mūsu mājā. Tikai viens karavīrs novēroja kas notiek aiz Mēmeles? Es dārzā sarāvu dažādas saknes un puķes. Papus ar kaimiņu sakrāva ratos mantas. Varējām apciemot Vecsauli līdz 16. septembrim. Iepriekšējā vakarā vācieši mūs brīdināja, ka fronte pie Bauskas ir pārrauta, lai steidzamies prom. Bet vakars pie mums vēl bija mierīgs. Nolēmām sagatavot vezumus, pār gulēt vēl vienu nakti, un no rīta steigties prom.

Māmiņa Stelpē bija savārijusi ļoti garšīgu pīlādžu ievārījumu un iepildījusi to lielā piena kannā. To novietoja vezuma vidū kopā ar nesen izceptiem rudzu maizes kukuļiem. Man ienāca prātā mani foto albumi klētiņā. Bet baidījies tos vēl likt vezumā, ka pa nakti kāds nenozog.

Nākošais rīts pienāca kā murgs. Pa tuvējo ceļu juku jukām, steidzās brauca kāda vācu armijas daļa. Mūsu mazā bēgļu grupiņa steigā sajūdza zirgus un mēģināja armijai tikt vidū, bet uznāca krievu lidmašīnas un apšaudīja mūs. Pametām vezumus ceļmalā un skrējām pagrabā. Bailēs, neziņā, pārsteigumā tur brīnījāmies. Man prāts „šaudījās” uz visām pusēm: mēs nekur netiksim... brauksim atpakaļ uz mājām... nē man ir bailes no krieviem. Mans papus bija nolēmis, apsolījis, ka nevaram palikt pie krieviem... Piepriši pagrabā iesteidzās mammas draudzene un sauca: „Steidzieties, mums jābrauc, ceļš pagaidām ir brīvs.” Mēs visi klupām vezumos un braucām. Mani pārņēma atvieglota, gaiša sajūta, ka Dievs šo

sievieti bija sūtījis, lai mūs glābtu.

Turpmākais brauciens nebija viegls, lidmašīnas lidoja apkārt, reizēm šāva. Bija jāapstājas, jālec grāvī pie lielām apputējušām nātrām. Tās dzēla. Atcerējos savus klētiņā atstātos albumus un mani pārņēma apjukums, neaprstāmas skumjas. Kad šausmīšanas vairs nebija dzirdama, vajadzēja rāpties ārā no grāvja. Mūsu zirgi stāvēja neaizskārti. Par to vajadzēja priecāties un turpināt ceļu pa smilšainajiem Taurkalnes ceļiem. Baidījāmies vai neesam nomaldījušies. Tomēr nonācām kaut kur pie Ķeguma miegrīgākos apstākļos. Skaistā saulainā laikā bija jāturpina ceļš uz Kurzemi, Liepājas pusi. 18. oktobrī kāpām kuģī, lai dotos uz Gotenhafenu, (tanī laikā) Vācijā.

Ko bijām paņēmuši līdzī ? Es nezināju, zināju tikai ka biju atstājusi savus foto albumus „drošā vietā” klētiņā. Braucot pa Kurzemi gardi mieļojamies ar mammas izvārīto pīlādžu ievārījumu uz rudzu maizes. Kuģī iekāpām ar visām paunām, ko mani vecāki bija izvēlējušies. Līdz 2024. gada Ziemassvētkiem, nezināju ka mans papus bija paņēmis līdz savam amata, slimnieku apciemojumu dievgalda traukus. Neiedomājami, apbrīnojami! Mana krustmeita, svētkos ciemojoties pie manis, tos bija atradusi bērniņos galdautā ietītus. Pieņemu ka arī mans vīrs traukus kaut kur mūsu mantās bija atradis un lietojis, jo kārbā vēl bija dievmaizītes. Krustmeita man teica lai tos nododu mācītājam. Ar mācītāju pārrunājot, nolēmām ka trauki kādreiz tiks nosūtīti atpakaļ uz Latviju, Visvalža brāļa dēlam, kurš ir mācītājs.

Traukus nospodrināju, bet pagaidām man ir žēl no tiem šķirties. Noliku to „drošā vietā” uz viena plaukta.

Hilda Rumpētere

Baznīcas Gada Grāmata

Baznīcas gada grāmatu varat iegādāties par \$20 pašapkalpošanās veidā baznīcā.
Gada grāmatas ir atrodamas uz galda baznīcas kamīna telpā.

Mūžīgu mieru, Dievs dod. . .

VELTA L VIZULIS

dzimusi BALTGALVIS

dzimusi 1921. gada 2. maijā

Rencēnos, Latvijā

mirusi 2025. gada 5. janvārī

Cape Coral, Floridā

Mūsu draudzes visvecākā draudzes locekle, Velta L Vizulis, bija priekšzīmīga, uzticīga un dziļi ticīga. Dievs viņai bija devis skaistu balsi, tā atskanēja gan koros dziedot, gan ar solo uzstājoties. Viņas garais mūža stāsts atspoguļoja tik daudz latviešu, kuru likteņus mainīja komunistu uzbrukums Latvijai. Vācijas bēgļu nometnē viņai ar Jāni Jēgeru piedzima bērni, Valda un Ilgvars. Ierodoties ASV, Velta jau te Milvokos ieradās 1952. gadā un enerģētiski iesaistījās ļoti aktīvā latviešu sabiedrībā.

Viņas bērēs pieminējam viņas meitu Valdu, kā arī citus piederīgos. Mīlestībā un pateicībā viņu piemin dēls Ilgvars un mazbērni Julie ar vīru Andrew, Kim Marie ar vīru Scott, Carmen, un septiņi mazmazbērni. Viņi patiešām mīlēja viņu un, mēs ticam, no viņas iemācījās daudz dzīves gudrības! Viņas dzīvi svētīja viņas vīrs Volde-mārs Vizulis, ar kuru viņa pavadīja daudz laimīgus gadus. Viņam aizejot mūžībā, Velta turpināja dzīvot otrā stāvā, līdz pašām beigām, viņa ticēja, ka cilvēkam jākustas, jāpiedalās un jārūpējas vienam par otru.

Pietrūks viņas līdzdalība dievkalpojumos un pensionāros. Par viņai piešķirto Dieva žēlastību un dzīvi pateicas ģimene, draudze, Daugavas vanagi un citi, kuri viņu ilgi pieminēs viņas stingro stāju un spēju nojaust, kad otram derētu kāds labs vārds, vai padoms. Lai Kristus augšamcelšanās cerība stiprina mūsu ticību un vairo pateicību par Veltas svētīto dzīvi! Mūžīgu mieru, Dievs, viņai dod, un jaunu dziesmu, ko Tev skaisti nodziedāt! (no 98. psalma)

Dr. Anita I Inveiss Siltumens

dzimusi INVEISA

dzimusi 1957. gada 11. aprīlī

Madisonā, Viskonsīnā

mirusi 2025. gada 17. janvārī

Whitefish Bay, Viskonsīnā

Ilgstoši slimojot sāpes paciest ir grūti, īpaši ja slimības turpmākā norise ir labi zināma. - Dr Anita I. Inveisa Siltumēna aizgāja Dieva mierā ārkārtīgi loģiski ar tuviniekiem daloties par viņas likteni, dzīves priekiem un bēdām.

Uzaugot Inveisu ģimenē ar brāļiem Ojāru un Robertu, Anita ieauga latviešu sabiedrībā un atspoguļoja savu senču dzīves ziņas. Beidza Latviešu skolas, dejoja tautas dejas, piedalījās Gaidu un sporta organizācijās, studiju laikā piebiedrojās studenšu korporācijas GUNDEGA saimei, un allaž bija priecīga strādāt līdzās savai māmiņai un vecmāmiņai latviešu ev. lut. draudzes Dāmu komitejas pasākumos.

Bakalaura studiju laikā Anita pilnveidoja savu, Garezera vasaras vidusskolas apmeklēšanas laikā apgūto, volejbola spēles prasmī, un kā "UW - River Falls" vienības kapteine arī apmācīja jaunākās sportistes, izpelnoties mīļvārdu

"MOM" (Māmiņa). Spēlēja volejbolu arī korporācijas "Gundega" vienības sastāvā, kopā ar Ainu Ventu, Moniku Veldri, Māru Tupesi, Dainu Briedi, u.c.

Lai patstāvīgāk sasniegtu savu iecerēto izglītības mērķi un tā, iespējams, palīdzētu arī saviem brāļiem sasniegt savējos, no vecākiem neprasot piedāvāto atbalstu, Anita, vecākiem nezinot brīvprātīgi pieteicās "US Navy", turpināja studijas doktoratūrā un godam atkalpoja savu stipendiju strādājot ASV Jūras Spēku slimnīcās, beidzot dienestu "Commander" pakāpē.

Izglītība bija viņas panākumu atslēga, un kā ārste viņa savas zināšanas dalīja tālāk citiem, ne tikai no pienākuma apziņas, bet no prieka ka var kādam palīdzēt, pat sagaidīt Pasaulē. Vina bija ļoti, ļoti gandarīta par to ka kā ārste viņa bija palīdzējusi sagaidīt vairāk kā 700 bērniņu piedzimšanas brīnumu!

Studiju laikā Anita apprecējās ar inženieri-elektriķi Pēteri Siltumēnu, ar kuru kopā uzaudzina bērnus Aldi un Liju, kuri abi ar lielu mīlestību atbalstīja savu Māmiņu, īpaši kad viņu tēvs aizgāja Mūžībā. Aldis, pats arī ārsts būdams, īpaši spēja darīt visu iespējamo lai palīdzētu Māmiņas slimības laikā, aprīkojot kopējo māju kā pirmklasīgu slimnīcu. Aizgājēja uzsvēra, ka viņas bērni un ģimene bija viņas mūža vislielākās Dieva dāvanas. Viņa savus pēdējos gadus pilnībā veltīja saviem bērniem, līdz Kristus viņu sauca uz vietu, ko Viņš viņai bija sagatavojis.

Dziļā mīlestībā sēro dēls Aldis un meita Lija ar saviem mūža draugiem Cody un Mitch, skumst tēvs Jānis Inveiss, brāļi Ojārs un Roberts ar ģimenēm, citi piederīgie Latvijā un ārzemēs. Izvadot tika īpaši pieminēti aizgājējas māte Ilga Anita Inveisa, dz. Lazdiņa, ļoti iemīļotā vecmāmiņa Zenta Lazdiņa, un citi dzimtas locēķi.

Aizgājējas piederīgie no sirds pateicās archibiskāpei Laumai Zušēvicai, mācītājam Jānim Ginteram un draudzes priekšniekam Andrejam Jungem par sapratni, palīdzību un garīgo stiprinājumu īpaši sēru laikā. Tāpat visiem, kuri ar savu draudzību un mīlestību bagātināja Anitas Ilzes Inveisas Siltumēnas dzīvi un darbu, piedalījās izvadīšanā, teica atvadu vārdus un/vai ziedoja piemiņas velti Anitas vismīļākajām St. Judes' Children's Hospital, Wounded Warrior Project, Feeding America, vai kādai citai labdarības organizācijai.

AUSTRA STRAUTMANIS
dzimusi LIEPIŅŠ
 dzimusi 1939. gada 24. jūnijā
 Valmierā, Latvijā
 miruri 2025. gada 25. janvārī
 Oconomowoc, Viskonsīnā

Dāvids prasa Dievam: "Kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?" (Ps 8:5) Kas gan, ja ne Dieva radīts, Viņa mīlestības un žēlastības svētīts! Austras Strautmanes dzīves stāsts daudziem atklāja daudz, par ko mēs iepriekš nezinājām. Bet, Dievs zināja, ka viņas sirds atvērās ne tikai lielā mīlestībā viņas vīram Valdim un trīs bērniem, Ivaram, Anitai un Edvīnam, un ne tikai mazbērniem Edwin, Andrai, Katie un Amandai, bet arī visiem vīra brāļa Imanta bērniem un mazbērniem. Austrā dziļi mīlēja savus piecus mazbērņus un, kā viņas dēls Ivars ārkārtīgi skaisti dalījās viņas mammiņas dzīves stāstā viņa arī savā darba vietā un brīvā laikā citus uzklausīja un bieži aprūpēja. Nevienam nemanot, tā viņa piepildīja Kristus augstāko bausli.

Visi tika laipni gaidīti Valda un Austras mājā un nekad netrūka kā ēst un baudīt. Viņa pati bija pateicīga savai mātei, Olgai, kuŗa iemācīja kā cept ļoti garšīgus pīrāgus, gan ābolmaizes, gan citus ēdienus.

Ilgus gadus Austra bija ļoti aktīva latviešu sabiedrībām un latviešu skolā, kuŗu absolvēja viņas bērni. Aizgājēja mīlēja ceļot ar vīru un daudz baudīja Dieva radības brīnumus. Viņa mīlēja lasīt un pārrunāt grāmatas ar draugiem kā Hildu, vai Daci.

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Ivaram, Anitai un Edvīnam, kuŗiem ļoti pietrūkst sarunas ar māti un kopā pavadītais laiks. Dievs lai dod, ka ar laiku, Kristus miers lai ir ar jums visiem, kuŗi ticībā, cerībā un mīlestībā esiet uzticējuši Austru Strautmani viņas Radītājam un Pestītājam. "Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā un Dievs viņā!" (1 Jņ 4:16b)

Aija Ozoliņa
dzimusi 1943. gada 27. februārī
Valmierā, Latvijā
mirusi 2025. gada 23. februārī
Milvokos, Viskonsinā

Mūsu draudzes ļoti aktīvā, visiem iemīļotā draudzes locekle līdz savas dzīves beigām dzīvoja ticībā, pilnīgā pašāvēībā Dievam. Dzīvē strādāja žēlsirdīgās māsas darbu ar mīlestību palīdzējama daudziem. Līdzīgi kā daudzi mūsu tautieši, viņa agrā bērībā kopā ar vecākiem Pēteri un Annu Laimiņš devās bēgļu gaitās vispirms uz Vāciju un vēlāk ap 1950.gadu ieradās Ņujorkā. Pēc dažiem gadiem ģimene pārcēlās uz Milvokiem. Viņa ieguva grādu māszinībās, strādāja savā profesijā un 1969. gadā salaulājās ar Jāni, kuru ģimenē ir dēli Pēteris, Mārtiņš, Roberts, kuri kopā ar savām ģimenēm skumjās šobrīd no viņas atvadās.

Viņas aktīvākā darbība latviešu vidū bija Milvoku draudzē, kurā piedalījās turpat visās aktivitātēs, dāmu komitejā, kalpošanā ar ēdiena gatavošanu un pasniegšanu, bija pensionāru kopienas kasiere.

Saslimstot un negaidīti uzzinot par savu smago un neārstējamo slimības stāvokli, viņa ar smaidu teica: "Es nebaidos, lai notiek kam jānotiek. Es ticu Jēzum!" Viņas pēdējā dzīves stundā mācītājs izvēlēja lūgt ar Sv. Ignācija lūgšanas vārdiem: "*Kristus dvēsele, dari mani svētu. Kristus Miesa, atpestī mani. Kristus Asinis, dzirdiniet mani. Ūdens no Kristus sāna, mazgā mani. Kristus ciešanas, stipriniet mani. Labais Jēzu, uzklausi mani. Tavās brūcēs paslēp mani. Neļauj no Tevis šķirties man. No ļaunā ienaidnieka pasargā mani. Manā nāves stundā sauc mani, pie Tevis nākt aicini mani, lai līdz ar Taviem svētajiem es slavētu Tevi mūžīgi. Amen.*"

Aiju Ozoliņu izvadīsim 15.martā mūsu baznīcā.

Draudzes kontaktu informācija

Milvoku Latviešu Ev. Lut. Sv. Trīsvienības Draudze
1853 N. 75th Street, Milwaukee WI 53213
Latvian Ev. Luth. Holy Trinity Church in Milwaukee
Tel.: (414) 258-8070

Mācītājs – Pastor
Jānis Ginters
Tel.: (260) 797-5695

Priekšnieks – President
Andrejs Junge
Tel: (414) - 416-6157

Draudzes web-lapa	www.milwaukee draudze.org
Draudzes facebook	https://www.facebook.com/milwaukee draudze/
Draudzes youtube	https://www.youtube.com/channel/UC6N7J6vfCHsf6P2k6YKanUA
Zoom *Zoom ID un password var tikt mainīti tādā gadījumā, ja kādi “nelūgti viesi” sāktu pieslēgties, lai traucētu	https://us02web.zoom.us/j/5372045637?pwd=bEtKUmxBQlc1Y1lwTTdxZnMwVVd4UT092045637?pwd=bEtKUmxBQlc1Y1lwTTdxZnMwVVd4UT09 Meeting ID: 537 204 5637 Password: 244068 Telefona numuri pieejai: +1 301 715 8592 US (Germantown) +1 312 626 6799 US (Chicago)
Altāra zedu pieraktīšanās lapa Altar flowers sign-up sheet	ALTĀRA ZIEDU PIERAKSTĪŠANĀS/ALTAR FLOWER SIGN UP - Google Sheets
LELBA	LELBA.org
LELBPasaulē	LELBPasaulē.lv

Worship Services in English

Services in English take place every third Sunday of the month at the regular time, **10:00 AM**. Please note the **English Easter service is an exception and starts at 11:00 am!** The dates will be **March 16, April 20 (11:00 AM), and May 18.**

Worship services are streamed on-line on the church YouTube channel, [click here](#), and church Facebook page, [click here](#), or go to page 11 in the printed version to see the full addresses.

DIEVKALPOJUMI UN CITI NOTIKUMI CHURCH AND OTHER EVENTS

L - Latvian language spoken   E - English Language spoken

MARCH

- Mar. 2 Sun. 10:00 am Svētdiena pirms Gavēņa laika. Dievkalpojums. Sunday before Lent. Worship service. . L
 Mar. 4 Tue. 7:00 pm. Padomes sēde. Church Board meeting. L
 Mar. 5 Wed. 7:00 pm. Pelnu trešdienas dievkalpojums. L
 Mar. 6 Thurs. 11:00 am. Pensionāru apvienības saiets . Pensioner Association meeting. L
 Mar. 9 Sun. 10:00 am. Gavēņa laika pirmā svētdiena. Kalpaka un leģionāru atceres dievkalpojums. Pēc dievkalpojuma tikšanās ar Juri Ulmani. First Sunday in Lent. Worship service. After the service, meeting with Juris Ulmanis L
 Mar. 16 Sun. 10:00 am. Gavēņa laika otrā svētdiena. Dievkalpojums. seko Bībeles pārrunas. Second Sunday in Lent. Worship service followed by Bible Study. E
 Mar. 23 Sun. 10:00 am Gavēņu laika trešā svētdiena. Dievkalpojums. Third Sunday in Lent. Worship service. L
 Mar. 30 Sun. 10:00 am Gavēņu laika ceturta svētdiena. Dievkalpojums. Fourth Sunday in Lent. Worship service. L

APRIL

- Apr 1 Tue 7:00 pm. Padomes sēde. Church Board meeting. L
 Apr. 3 Thurs. 11: 00 am Pensionāru apvienības saiets . Pensioner Association meeting. L
 Apr. 6 Sun. 10:00 am Gavēņa laika piektā svētdiena. Dievkalpojums. Fifth Sunday in Lent. Worship service. L
 Apr. 12 Sat. 4:00 pm to 7:00 pm Pankūku vakariņas
 Apr. 13 Sun. 10:00 am Pūpolu svētdiena. Dievkalpojums. Palm Sunday. Worship Service. L
 Apr. 17 Thurs. 7:00 pm. Zaļā ceturtdiena, dievkalpojums. Maundy Thursday. Worship service.
 Apr. 18 Fri. 3:00 pm Lielā piektdiena. Dievkalpojums. Good Friday. Worship service. L
 Apr. 20 Sun. 8:00 am (Latvian) and 11:00 am (English). Lieldienu dievkalpojumi, starplaikā brokastis, Easter Sunday Worship services, breakfast between services. E
 Apr. 27 Sun. 10:00 am Baltā svētdiena. Dievkalpojums. White Sunday. Worship Service.
 After the service Wisconsin Latvian Credit Union Annual Meeting E

MAY

- May 1 Thurs. 11:00 am Pensionāru apvienības saiets . Pensioner Association meeting. L
 May. 4 Sun. 10:00 am Lieldienu laika trešās svētdienas dievkalpojums. Worship service. L
 May 6 Tue 7:00 pm Padomes sēde. Church Board meeting. L
 May 11 Sun 10:00 am Lieldienu laika ceturta svētdienas dievkalpojums. Gimenes diena. Mother's Day. Worship service, L
 May 18 Sun 10:00 am Dievkalpojums, seko Bībeles pārrunas. Worship service, followed by Bible Study. E
 May 25 Sun. 10:00 am Lieidienas laika sestā svētdiena. Dievkalpojums. Worship service. L
 May 29 Thurs. Debesbraukšanas diena. Ascension day.

JUNE

- Jun. 1 Sun. 10:00 am Dievkalpojums. Worship service. Jauniešu iesvētības. L
 Jun. 4 Jun. 3 Tue. 7:00 pm Padomes sēde. Church Board meeting. L
 Jun. 8 Sun. 10:00 am Vasarsvētku dievkalpojums, Pentecost Worship service. L